

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Søndagsgudstjeneste i Travis

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552096432/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

stammer, hvorimellem Bøgen siaar sine lyse Solskærme ud saa lysteligt som smaa Piger, der ved Vintertid har faaet Sommergarderoben frem og leger „at gaa i Skoven“.

Juchhej! lyder det deroppe fra. Det er en ung „Holzknecht“ med Fugleljer i Hatten paa tre Haar og med Bjergstok i Haanden; han springer i Sæt som en Gemse-Buk, og bag efter ham løsner sig Tø sneen og kommer rullende i smaa elskværdige, ganske uskadelige Laviner, og standser med et Bums paa Vejen foran min Fod; og naar jeg med min Stok pirrer i saadan en hentrillet Sneklump, saa kan det hændes, at der kommer en lille gul eller blaa Blomst frem, ligesom en Alfeprinsesse ud af et Æventyrets Æg.

Et Æventyr er den hele Verden her, som har Vaaren skjult under Sneens Dække. Og standser jeg ved en Drejning af Vejen, hvor Sydsolen ret med Magt trænger ned over det vilde Klippepas, saa bølger der mig en Duft i Møde af vaagne og vaagnende Urter og Blomster — en livsalig Aande af spirende og udfoldet Liv, der i Morgen eller i Overmorgen vil rejse sig og afkaste det hvide Lagen: et herligt Symbol paa Genfødelse og Opstandelse — for den, som vil eller kan se.

Forbi og igennem den lille Bjergby Flitscht, nogle spredte, halv slovenske Huse omkring et beskedent Kapel, hvis spaantækte Tag løfter sit smukke Klokketaarns Spids op imod en Baggrund — i den Grad stor, vild, majestætisk, fantastisk, at Maleren, som er oppe i mig, ydmyg viger til Side, og en Enfold fylder mit Sind med mere end Andagt for et Naturoptrin og en Naturskønhed.

Hvem ved: maaske staar denne min Grøbethed i Gæld til det beskedne Kapel her ved Siden af Vejen og til det mere end beskedne Kristusbilled udenfor den aflaaede Dør! Alle Døre her er lukkede; — intet menneskeligt Liv, ikke saa meget som en knurrende Hund. Beboerne er alle vandrede til Formiddagsmessen i Tarvis. Jeg er ene, fuldkommen ene, med det umaadelige Bjerglandskab stirrende paa mig ud fra hensmeitende Farvers fine Sølvtoner — saa nær, som kunde jeg gribe deri med fremstrakt Haand — saa fjernt, som Anelsen om Renhed og Lykke er for det menneskelige af Sorg og Ængstelse opfyldte Sind.

Der hænger Træbilleder af et stakkels, slaget og dødt Menneske paa Korset — nej, af en Gud, der siges at være død for vore Synders Skyld! Det er intet Kunstværk; i Grunden rædselsfuldt at skue, selv naar man glemmer, at man er Kunstner. Men Børns troskyldige Øjne har maaske set, at der manglede noget her; naive Hænder har plukket Blomsterne under Sneen og dækket de magre Lænder og kranset det bøjede Hoved med Vaarens Førstegrede. Jeg er jo ikke Katolik; maaske kun altfor meget Protestant — et Menneske